

POSTANOWIENIE

Dnia 8 sierpnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku skazanego D. R.
o wznowienie postępowania w sprawie II K .../12 Sądu Okręgowego w T.,
zakończanego prawomocnym wyrokiem łącznym z dnia 30 sierpnia 2012 r.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 8 sierpnia 2013 r.,
zażalenia skazanego na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego Wydziału
Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 4 czerwca 2013 r.,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 4 czerwca 2013 r. Zastępca Przewodniczącego Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego, na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania złożonego przez D. R., albowiem pomimo wezwania do uzupełnienia braku formalnego pisma poprzez sporządzenie i podpisanie przez adwokata, nie uzupełnił tego braku w określonym terminie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł skazany D. R.

Zarzucił m.in.: „obrazę art. 542 § 1 k.p.k. w zw. z § 2 tego przepisu”, „brak podejmowania przez Sąd czynności z urzędu o zbadanie okoliczności mogących skutkować wszczęciem postępowania wznowieniowego”.

Podniósł też, że „został ograniczony pierwotnie w swobodnym wykonaniu praw do odwołania” i w konkluzji wniosł o: „wszczęcie z urzędu postępowania o wznowienie postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego, o ile domaga się uchylenia zaskarżonego zarządzenia, jest bezzasadne w stopniu oczywistym. Nie ulega bowiem wątpliwości, że to zarządzenie wydano zgodnie z obowiązującymi, i przywołanymi w jego podstawie prawnej, przepisami prawa procesowego.

Sporządzony przez skazanego wniosek o wznowienie postępowania nie respektował tzw. przymusu radcowsko-adwokackiego wymaganego, zgodnie z treścią art. 545 § 2 k.p.k., dla sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Zasadnie więc był skazany wezwany do usunięcia tego braku formalnego wniosku, bez czego ten wniosek nie mógł być przyjęty do merytorycznego rozpoznania.

Bezsporne jest, że skazany tego braku formalnego wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego nie usunął.

Przy czym uczynił tak w sytuacji w której, wcześniej wyznaczony na jego wniosek, obrońca z urzędu nie znalazł żadnych podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego. Swoje stanowisko przy tym obrońca – bardzo szeroko i wnikliwie – uzasadnił.

Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do podważenia słuszności zaskarżonego zarządzenia.

Sam skazany w zażaleniu też ich nie wskazuje. Ogranicza się w istocie do żądania by Sąd Apelacyjny w jego sprawie z urzędu, w oparciu o normę art. 542 § 1 i 3 k.p.k., wszczął postępowanie wznowieniowe. Nie dostrzega jednak przy tym, iż wznowienie postępowania z urzędu jest możliwe, ale tylko przy zaistnieniu bezwzględnych podstaw odwoławczych, wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k. (których zresztą skazany nie wskazuje).

Przepis art. 542 § 3 k.p.k. nie poszerza więc dla stron w ogóle podstaw wznowieniowych, a jedynie tworzy podstawy wyłącznie dla wznowienia postępowania *ex officio*, które nie mają zastosowania dla stron.

Nie stoi to na przeszkodzie, aby strona wystąpiła z wnioskiem, o jakim mowa w art. 9 §2 k.p.k., i wskazała w nim na uchybienie z art. 439 § 1 k.p.k. Jednakże pismo to nie stanowi wniosku o wznowienie postępowania (podlegającego stosownym rygorom i stosownej procedurze rozpoznania), ale tylko sygnalizuje sądowi potrzebę rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu.

W sprawie niniejszej Sąd Apelacyjny w /.../ nie dostrzegł powodów dla których miałby z urzędu wszczynać postępowanie w sprawie skazanego (czego dowodzi chociażby pismo tego Sądu z dnia 1 lutego 2013 r. skierowane do skazanego, sporządzone po tym gdy tenże skazany w piśmie z 3 stycznia 2012 r. domagał się „podjęcia z urzędu czynności totalnej weryfikacji”).

Równocześnie skazany w zażaleniu nie wskazuje żadnych takich okoliczności, które pozwalałyby przyjąć zaistnienie w postępowaniu – o którego wznowienie wnosi – jednej z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 k.p.k., a tym samym zaistnienie *in concreto* sytuacji rzeczywiście nakazującej wszczęcie postępowania wznowieniowego *ex officio*.

Z tych to względów – postanowiono jak wyżej.